

Suomen salossa

Honkaen keskellä mökkini seisoo
Suomeni soreassa salossa.
Honkaen väliltä sintävä selkä
vilkkuvi koittehen valossa.

Hoi laari laa!
Kaiku mun saloni, Suomeni maal!

Yrjö Koskinen

Haavan lehdet

Hiljaiseksi ehti
päivä myrskyinen,
joka kukka, lehti
vaipui unehen.

Tuul' ei järven pintaan
värettäkään luo,
myöskin ihmisrintaan
tyynen ilta tuo.

Juho Laine

Kesäksi maalle

Risteilen siellä halki metsien
ja poikki vetten purrellani soudan
ja karjan kellon ääntä kuuntelen
ja lapsuusmuistot kätköistänsä noudan.

Alpo Noponen

Kukka kalliossa

Kysyin:

Miksi, pieni, hento kukkanen,
juurruit kylmään kallioon?
Salli, etsin poven lämpöisen,
vien sun mustan mullan uumentoon.
Siellä kaunihimmin kukkisit.
Mietihän, jos siihen suostuisit!

Vastasi:

Lämmin rakkaus mun kiinnitti
tähän kylmään pohjahan.
Sydänvereni sen pehmitti,
että nytkin näät sen kukkivan.
Vieras multa voi mun kuolettaa,
suo mun kallioita kaunistaa!

J. H. Erkko

Sinikaunokki

Kysytte, miks' elokaunokki
kasvoi pellon leipäviljahan,
kyntömies vaikk' ei ois tahtonut? –
Taivassinellään se muistuttaa,
että on maan päällä muutakin –
taivahista, pyhää, ihanaa –
Paljon muutakin kuin leipä vaan.

J. H. Erkko

Lintuselle

Oi lausu, lintu pieno,
sa peippo pihlajan,
kuink' aina voit sa laulaa,
iloita ainian?

Sun laulus aamust' iltaan
ma kuulen kultaisen,
ja ain' on kirkas äänes
ja rikas riemu sen.

J. L. Runeberg

Linnunpesä

Aukaise nokkasi,
äiti hyvä,
tässä on suuhusi
siemenjyvä.

Aurinko paistaa ja
kähköset kukkuu.
Kauan ne poikaset
kuoressa nukkuu.

Ystävä armahin,
malta, malta:
kuuluu jo vikinä
kuoren alta.

Kohta on pieniä
täynnä pesä,
sitten se vasta
alkaa kesä.

Sitten ne alkaa
soittajaiset,
koivun latvassa
laulajaiset.

Immi Hellén 1920

Heinäniityllä

Länsituuli liehuu laulellen
yli kukkakenttäin kesäisten.

Tuuli raikas, ohjaa tänne ties,
missä eilen kulki niittomies.

Sisko, veikko, tartu haravaan,
luoko karholle nyt kootaan.

Kuivuu heinä, sirkka sirittää,
ihmeen hauskaa heinätyö on tää.

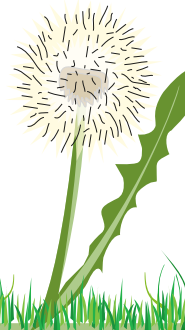
Painu, musta pilvi, metsän taa,
Metsolassa vettä tarvitaan.

Paista, päivä, meidän niityllen,
puhu, tuuli, karhot kuivaten!

Sitten naurain, lauleskellen vaan
kuivat heinät latoon sullotaan.

Talven tullen Mansikki ne syö. –
Päättyy kesän hauska heinätyö.

Immi Hellén

Vanha omenapuu

On mummon tarhassa vanha
ajan uurtama omenapuu.
Sen naava on hopeanharmaa,
sata suvea näki se varmaan,
se ryhmyinen omenapuu.

Se keväimen suosikki lienee
tuo harmaja omenapuu,
tuhat kukkaa kun sille se tuhlaa,
sen oksilla viettäen juhlaa.
Oi, kuinka se nuorentuu!

Kun lauhkeat kesätuulet
pois kukkaset karistaa,
uus into sen suonissa herää,
työtarmon se kaiken kerää –
kas, mitä se aikaan saa.

Tule syksyllä mummon tarhaan,
tokko tunnet sen vanhan puun?
Punaomenat siinä nyt loistaa
ja toinen on kauniimpi toistaan.
Jäät mykkähän ihailuun.

Se milloin kauniimpi lienee
puu harmaja mummosen
kevätkukkien puhjetessa
vai heelmien hehkuessa?
Sitä tarkoin tiedä mä en.

Tule syksyllä mummon tarhaan,
pien' sisko tuo mukanas.
Pidot parhaat teille hän laittaa,
saatte poimia minkä maittaa.
Puu vanha on antelias.

Immi Hellén 1927

